

Arrest

nr. 146 808 van 29 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 8 augustus 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Op 15 juli 2013 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 9 augustus 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag.

1.8. Op 21 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Op 3 februari 2014 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.10. Op 18 februari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.11. Op 27 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.12. Op 20 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.13. Op 19 september 2014 stelt de ambtenaar-geneesheer een advies op.

1.14. Op 29 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.08.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 19.09.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel alsook van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 opwerpt.

De verzoekende partij stelt zich niet akkoord te kunnen verklaren met de bestreden beslissing. Zij meent dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij lijdt aan een ziekte/aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat zij lijdt aan pseudartrose na een fractuur van de knie links, dat zij een orthopedische problematiek heeft, dat zij hiervoor medische behandeling krijgt, namelijk medicamenteuze behandeling, multiële raadpleging en medische verzorging, dat om haar kansen op genezing niet te compromitteren de behandeling niet mag ononderbroken worden, dat zij volledig werkonbekwaam is en dit bleek uit de stukken die zij voegde aan de aanvraag. Na citering van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, meent de verzoekende partij dat de voornoemde bepaling duidelijk is, dat deze een ruimere bescherming biedt dan direct levensbedreigende ziektes, dat de artsen van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dus een ruimer onderzoek moeten doen dan louter de vaststelling of het over een levensbedreigende ziekte gaat of kritieke gezondheidstoestand en de DVZ haar beslissingen ruimer moet motiveren. Zij meent dat het onderzoek van de DVZ meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene of een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling of het mogelijk is om te reizen, dat men oog dient te hebben voor alle omstandigheden van het dossier, zowel voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst, alsook voor de persoonlijke situatie van de vreemdeling in het land van herkomst, dat zij dit *in casu* nagelaten heeft. De verzoekende partij wijst erop dat zij bij haar aanvraag een uitgebreid medisch attest voegde, alsook een verplicht medisch attest, een attest van chronische aandoening, een attest dringend medische hulpverlening, nog een attest en attesten van chronische aandoening.

Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij in haar aanvraag uitdrukkelijk heeft gesteld dat zij graag ter beschikking bleef voor bijkomende informatie, indien die nodig zou zijn. De verzoekende partij onderlijnt het zinsdeel 'zoals het voorligt' uit het bestreden advies en meent dat hieruit blijkt dat de arts van de DVZ in feite graag meer informatie had gehad omtrent haar medische problematiek of dat deze informatie op het ogenblik van het nemen van de beslissing voor de arts niet afdoende was. Zij betoogt dat zij uiteraard graag op deze vraag was ingegaan maar dat de DVZ nagelaten heeft deze informatie op te vragen, dat dit bijzonder jammer is en nadelen kan gehad hebben voor haar, dat zij nochtans in haar verzoekschrift duidelijk heeft laten weten dat indien nodig zij graag alle bijkomende informatie zou bezorgen, dat deze houding van de DVZ onredelijk en onzorgvuldig is. De verzoekende partij stelt dat zij hierdoor de indruk krijgt dat haar dossier niet grondig onderzocht werd en dat niet met alle elementen van haar medische problematiek rekening werd gehouden.

De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing totaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat de vereiste zorgen in het land van herkomst niet, onzeker of slechts beperkt beschikbaar zijn, dat men totaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij intussen volledig werkonbekwaam is en zij een arbeidsongeschiktheid vertoont die overeenkomt met een verlies van het vermogen door arbeid in haar levensonderhoud van meer dan 66%, dat men totaal geen rekening wordt gehouden met het feit dat de medische zorgen die zij nodig heeft in haar land van herkomst bovendien ook kwalitatief niet

aanvaardbaar zijn, indien deze er al zouden zijn. Zij stelt dan ook dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de DVZ met deze argumenten die zij opwerpt in haar aanvraag rekening heeft gehouden, dat hieromtrent niets wordt gemotiveerd, dat de DVZ derhalve geen rekening heeft gehouden met de eventuele beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van sociale en/of familiale opvang in haar land van herkomst, dat zij volledig werkonbekwaam is en dat hier totaal geen rekening mee werd gehouden.

Voorts stelt de verzoekende partij nog dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de DVZ-arts een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van haar aandoening in haar land van herkomst, evenmin dat deze arts gecorrespondeerd zou hebben met een arts die dergelijke expertise bezit en dat deze arts evenmin is nagegaan of er adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Zij citeert artikel 9*ter*, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, en meent dat de bestreden beslissing en het verslag van de arts-adviseur niet gemotiveerd is conform voormelde bepaling, dat uit het verslag van de arts niet kan afgeleid worden dat deze een beoordeling heeft gedaan over het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in haar herkomstland of het land waar zij verblijft en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*ter*, §3, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer de aangehaalde ziekte in hoofde van de verzoekende partij niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat uit het medisch advies van 19 september 2014, dat in de gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, niet blijkt dat de betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. In de bestreden beslissing wordt besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De schending van de voornoemde beginselen moet worden onderzocht in het licht van de rechtsgrond van de bestreden beslissing.

Artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226 651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van

de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS 5 november 2014, nrs.229.072 en 229.073).

3.5. De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 september 2014. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (cfr. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Hieraan is *in casu* voldaan. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt bijgevalen in de bestreden beslissing. Voorts blijkt uit het verzoekschrift van de verzoekende partij dat zij kennis heeft van het advies van de ambtenaar-geneesheer, gelet op het citeren in het verzoekschrift van voornoemd advies.

3.6. De vraag die zich aldus stelt is of het advies van de ambtenaar-geneesheer wettig en afdoende is gemotiveerd.

Het advies luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.08.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 17/06/2014 + bijlaen d.d. 1/4/2014, 1/4/2014, 26/3/2014 en 18/4/2014 blijkt dat betrokkene lijdt aan een pseudartrose na een fractuur van de knie links. Deze orthopedische problematiek houdt evenwel, met of zonder verdere behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde orthopedische problematiek van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.7. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij lijdt aan een ziekte/aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat zij lijdt aan pseudartrose na een fractuur van de knie links, dat zij een orthopedische problematiek heeft, dat zij hiervoor medische behandeling krijgt, namelijk medicamenteuze behandeling, multipele raadpleging en medische verzorging, dat om haar kansen op genezing niet te compromitteren de behandeling niet mag ononderbroken worden, dat zij volledig werkonbekwaam is en dit bleek uit de stukken die zij voegde aan de aanvraag, beperkt zij zich in wezen tot het zich niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing, waarbij zij de aangevoerde argumenten van haar aanvraag herhaalt. De Raad

dient op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

3.8. De verzoekende partij betoogt dat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan direct levensbedreigende ziektes, dat de artsen van de DVZ dus een ruimer onderzoek moeten doen dan louter de vaststelling of het over een levensbedreigende ziekte gaat of kritieke gezondheidstoestand en de DVZ haar beslissingen ruimer moet motiveren.

De verzoekende partij stelt ook dat de bestreden beslissing totaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat de vereiste zorgen in het land van herkomst niet, onzeker of slechts beperkt beschikbaar zijn, dat men totaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij intussen volledig werkonbekwaam is en zij een arbeidsongeschiktheid vertoont die overeenkomt met een verlies van het vermogen door arbeid in haar levensonderhoud van meer dan 66%, dat er totaal geen rekening wordt gehouden met het feit dat de medische zorgen die zij nodig heeft in haar land van herkomst bovendien ook kwalitatief niet aanvaardbaar zijn, indien deze er al zouden zijn. Zij stelt dan ook dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de DVZ met deze argumenten die zij opwerpt in haar aanvraag rekening heeft gehouden, dat hieromtrent niets wordt gemotiveerd, dat de DVZ derhalve geen rekening heeft gehouden met de eventuele beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van sociale en/of familiale opvang in haar land van herkomst, dat zij volledig werkonbekwaam is en dat hier totaal geen rekening mee werd gehouden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zich niet beperkt in haar onderzoek en motivering van de bestreden beslissing tot de vaststelling of het over een levensbedreigende ziekte of een kritieke gezondheidstoestand gaat. Immers stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de orthopedische problematiek nergens wordt bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen en dat derhalve het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Het is vooreerst niet kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer, ter bevestiging van het bestaan van een aandoening of ziekte die een zekere vorm van ernst vertoont, overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen vereist, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De verzoekende partij betwist niet dat dergelijke onderzoeken of verslagen niet werden bijgebracht - met de loutere opsomming van de attesten die zij wel heeft voorgelegd bij haar aanvraag, toont de verzoekende partij niet aan dat voormeld motief niet correct zou zijn - en toont daarmee niet aan dat de aandoening dus een zekere ernst heeft, zoals vereist. In die optiek, en bij gebrek aan enig concreet argument van de verzoekende partij dat daarover anders zou doen denken, is niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk zou zijn om vast te stellen dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst. Een verder onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst drong zich om die reden niet op.

Gelet op voorgaande vaststellingen, is het betoog van de verzoekende partij dat de DVZ-arts geen bijzondere expertise bezit aangaande de behandeling van haar aandoening in het land van herkomst en niet gecorrespondeerd heeft met een arts met dergelijke expertise noch is nagegaan of er adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, niet dienstig. Het weze herhaald dat een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zich niet opdrong. Aldus is ook de stelling van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing en het verslag van de arts-adviseur niet gemotiveerd is conform artikel 9, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat uit het verslag van de arts niet kan afgeleid worden dat deze een beoordeling heeft gedaan over het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in haar herkomstland of het land waar zij verblijft en van de in het medisch getuigschrift vermelde noodzakelijk geachte behandeling, niet dienstig. Voorts stelt de Raad vast dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een beoordeling van de in het standaard medisch getuigschrift vermelde ziekte en haar graad van ernst blijkt. Zo wordt in het advies gemotiveerd *“Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 17/06/2014 + bijlaen d.d. 1/4/2014, 1/4/2014, 26/3/2014 en 18/4/2014 blijkt dat betrokkene lijdt aan een pseudartrose na een fractuur van de knie links. Deze orthopedische problematiek houdt evenwel, met of zonder verdere behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het*

betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde orthopedische problematiek van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen.” De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat voormelde motieven geen beoordeling inhouden van de ziekte en de graad van ernst ervan.

3.9. Waar de verzoekende partij stelt dat het onderzoek van de DVZ meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene of een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling of het mogelijk is om te reizen, dat men oog dient te hebben voor alle omstandigheden van het dossier, zowel voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst, alsook voor de persoonlijke situatie van de vreemdeling in het land van herkomst, dat zij dit *in casu* nagelaten heeft, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt geenszins dat het onderzoek van de verwerende partij in het kader van voormelde wetsbepaling, naast het onderzoek van het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, nog een onderzoek naar de algemene omstandigheden en de persoonlijke situatie van de betrokkene in het land van herkomst, los van het onderzoek naar het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, zou vereisen. Zo blijkt ook niet dat de verwerende partij in het kader van een onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met het element werkonbekwaamheid, los van de vraag naar het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, rekening diende te houden.

3.10. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij in haar aanvraag uitdrukkelijk heeft gesteld dat zij graag ter beschikking bleef voor bijkomende informatie, indien die nodig zou zijn. De verzoekende partij onderlijnt het zinsdeel ‘zoals het voorligt’ uit het bestreden advies en meent dat hieruit blijkt dat de arts van de DVZ in feite graag meer informatie had gehad omtrent haar medische problematiek of dat deze informatie op het ogenblik van het nemen van de beslissing voor de arts niet afdoende was. Zij betoogt dat zij uiteraard graag op deze vraag was ingegaan maar dat de DVZ nagelaten heeft deze informatie op te vragen, dat dit bijzonder jammer is en nadelen kan gehad hebben voor haar, dat zij nochtans in haar verzoekschrift duidelijk heeft laten weten dat indien nodig zij graag alle bijkomende informatie zou bezorgen, dat deze houding van de DVZ onredelijk en onzorgvuldig is. De verzoekende partij stelt dat zij hierdoor de indruk krijgt dat haar dossier niet grondig onderzocht werd en dat niet met alle elementen van haar medische problematiek rekening werd gehouden.

Het bestuur kan echter bezwaarlijk verweten worden dat het geen rekening heeft gehouden met eventuele bijkomende informatie van de verzoekende partij die, niettegenstaande zij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werd gemaakt. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht immers niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokkenen (*cf.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verzoekende partij beklagt zich over het feit dat het niet opvragen van bijkomende informatie getuigt van een gebrekkig onderzoek, maar zij slaagt er niet in concreet aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of cruciale informatie over het hoofd zou hebben gezien. De verzoekende partij toont niet aan welke bijkomende informatie zij nog had willen of kunnen bijbrengen in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont ook niet aan met welke elementen van haar medische problematiek, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomende inlichtingen dan ook niet te sanctioneren (*cf.* RvS 21 maart 2012, nr. 8251 (c)).

3.11. Gelet op bovenvermelde vaststellingen moet worden vastgesteld dat het onderzoek dat de ambtenaar-geneesheer heeft gewijd aan het medisch dossier van de verzoekende partij en de motivering die desbetreffend werd gegeven afdoende is in het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, temeer nu de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde dat de bevindingen van de voormelde ambtenaar-geneesheer niet correct zouden zijn, of kennelijk onredelijk dan wel met miskenning van de stukken van het dossier of zijn eigen bevoegdheid om, als arts, een medisch oordeel te vellen.

De verzoekende partij maakt een schending van de aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

3.12. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij in de aanhef van het middel de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.13. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER